

Το φως στη μυθολογία

Το φως αναφέρεται σε σχετικά έντονο βαθμό στη μυθολογία, τόσο στην ελληνική όσο και στη μυθολογία άλλων αρχαίων λαών που το παρουσιάζουν σε διάφορες μορφές (ήλιος, σελήνη, αστέρια, κ.ά) και σε ένα μέρος της γίνεται αναφορά για τη δημιουργία του κόσμου.

Από τη Νύχτα και τη Σιωπή έγινε το χάος, από
το Χάος και τη Νύχτα ο Έρωσ, από τον Έρωτα
το Φως και από το Φως η πρώτη γενιά των
Θεών.

Ποιητής Αντιφάνης

Σελήνη

- Το όνομά της ετυμολογείται από το σέλας (φως). Στην Ελληνική μυθολογία η Σελήνη, ή Μην (από τη σεληνιακή μηνολόγηση) ή Πασιφάη (στη Λακωνία), είναι τιτανική οντότητα,
- Κατά την Θεογονία του Ησιόδου η Σελήνη είναι κόρη του Υπερίωνα και της Θείας και αδελφή της Χούς (Αυγής), και του Ηλίου, ο οποίος τη φωτίζει αιώνια λόγω της αδελφότητάς τους.
- Απεικονίζεται συνήθως ως θηλυκή μορφή με μία ημισέληνο ως στέμμα και έφιππη ή οδηγώντας άρμα με φτερωτούς ίππους. Διασχίζει κυκλοτερώς τον ουρανό όμοια με τον αδελφό της, πάνω σε άρμα που σέρνουν δύο ημίονοι, ίπποι ή ταύροι, κατά το ένα μέρος τους λευκοί και κατά το άλλο μαύροι, αλληγορία του ότι μόνο η μία πλευρά της σεληνιακής επιφάνειας φωτίζεται από το ηλιακό φως.

Μικρή & Μεγάλη Άρκτος

- Ο μύθος αναφέρεται στον Κρόνο και τη γυναίκα του Ρέα, η οποία έκρυψε το γιο τους Δία σε μια σπηλιά στα βουνά της Ίδης στην Κρήτη, ώστε να μην τον καταπιεί ο Κρόνος. Τον Δία μεγάλωσαν δύο Νύμφες, η Ελίκη και η Κυνόσουρα, τις οποίες ο Δίας μεταμόρφωσε σε αστερισμούς χαρίζοντάς τους αιώνια ζωή. Και από τότε η Ελίκη και η Κυνόσουρα, τώρα με τα ονόματα Μεγάλη και Μικρή Άρκτος, λάμπουν στον ουρανό τις νύχτες. Κι έτσι όπως δε βασιλεύουν ποτέ, συντροφεύουν κι οδηγούν τους ανθρώπους όταν πορεύονται στην ερημιά και το σκοτάδι.

Ο Θεός Απόλλων

Στην ελληνική μυθολογία, ο θεός Απόλλωνας, γιος του Δία, καβαλούσε το άρμα του και διέτρεχε κάθε μέρα τον ουρανό φέρνοντας φως στην οικουμένη. Ο ακτινοβόλος Απόλλωνας δεν αντιπροσώπευε βέβαια μόνο τον ζωοδότη ήλιο, αλλά έγινε προοδευτικά και θεός της μουσικής, της λογικής και του Λόγου εν γένει.

Μύθος για τον Προμηθέα

Με το όνομα του Προμηθέα που βγαίνει από το Προ και μηθεύς (δωρικά μαθεύς) που σημαίνει ο προνοητικός, αυτός που προβλέπει, που έχει σύνεση.

Σύμφωνα με την ελληνική μυθολογία ο Προμηθέας ήταν γιος του τιτάνα Ιαπετού. Έκλεψε από το Δία και τους άλλους θεούς την ιερή φωτιά και την έδωσε στους ανθρώπους, για να ευκολύνει τη ζωή τους μεταφέροντάς την από τον Όλυμπο με ένα βλαστό από μάραθο.

Η οργή του Δία ήταν απερίγραπτη και διέταξε να αλυσοδεθεί ο Προμηθέας στον Καύκασο. Εκεί ένας αετός του έτρωγε κάθε μέρα το συκώτι, που όμως ξαναγεννιόταν, ώστε το μαρτύριό του να κρατήσει αιώνια. Η τιμωρία του Προμηθέα τελείωσε όταν ο Ηρακλής σκότωσε τον αετό.

Η κοσμολογία των αρχαίων Αιγυπτίων

Στην κοσμολογία των αρχαίων Αιγυπτίων υπέρτατος θεός και δημιουργός του Κόσμου θεωρείται ο Ρά, η φωνή του οποίου ήταν το πρώτο στοιχείο της Δημιουργίας. Ο Ρά μόνο με τον λόγο του έκανε να γεννηθεί το φως, να δημιουργηθεί η Γη και να σχηματιστούν ο αέρας και το νερό. Παράλληλα ο λόγος του Ρά έφθασε μέχρι την Γη, ζυμώθηκε με το χώμα και την λάσπη του Νείλου, και μ' αυτόν τον τρόπο δημιουργήθηκε η βλάστηση, τα φυτά, τα ζώα, ο άνθρωπος, καθώς και η έρημος. Ο Ρα μάλιστα αναγεννιόταν κάθε μέρα, όμοια με τον ήλιο...

Οι 10 ήλιοι της κινεζικής μυθολογίας

- Μια φορά κι έναν καιρό, υπήρχαν 10 ήλιοι στον ουρανό, σύμφωνα πάντα με την πανάρχαια κινεζική παράδοση. Οι μικροί αυτοί ήλιοι ταξίδευαν ανεξάρτητα ο ένας από τον άλλο, πάντα με τη συνοδεία της μητέρας τους, θεάς Χίηε, μέχρι που μια μέρα αποφάσισαν να εμφανιστούν στον ουρανό την ίδια στιγμή. Η ζέστη και η λάμψη ωστόσο από την ταυτόχρονη παρουσία τους στον ουρανό ήταν τόσο έντονη και αφόρητη που ο πατέρας τους, Dijun, παρήγγειλε στους ήλιους να συγκρατηθούν. Οι ήλιοι δεν υπάκουσαν στις προειδοποιήσεις του κι έτσι ο Dijun έστειλε τον ταξότη Υί να σκοτώσει τους άτακτους ήλιους. Ο Υί ξεπάστρεψε τους εννιά από αυτούς, αφήνοντας μόνο έναν στον ουρανό...

Η Ινδουιστική Θεότητα του ήλιου

Σύμφωνα με τη αρχαία ινδουιστική διδασκαλία, ο Surya, ως θεός του ήλιου, αντιπροσώπευε την ορατή μορφή του θεϊκού, μια θεότητα δηλαδή που μπορούσες να δεις με τα ίδια σου τα μάτια κάθε μέρα. Απεικονιζόταν ως άνθρωπος με τέσσερα χέρια, τον οποίο έσερναν συνήθως πάνω στο κάρο του επτά άλογα. Ο Surya θεράπευε τους αρρώστους και κατείχε προνομιακή θέση στο ινδουιστικό πανθεο, αφού ήταν ταυτόχρονα υπεύθυνος και για την καλή τύχη των ανθρώπων...

Lisa και Mawu

- Οι γηγενείς του Μπενίν, της Γκάνας και του Τόγκο θεωρούσαν τη Lisa (τη θεότητα του ήλιου) και τη Mawu (τη θεότητα του φεγγαριού) ως δίδυμες οντότητες σε ένα πνεύμα. Οι δυο τους ήταν οι δημιουργοί του σύμπαντος, με τη Mawu να αναπαριστά τη μητρότητα και τη γονιμότητα, την ώρα που η Lisa ενσάρκωνε τη θερμότητα, τη δουλειά και τη δύναμη...

